

modsigende Paaastande, jeg her har hørt i Fæstefagen, mere end een, den Paaastand nemlig, som med særlig Styrke og med høj Røst og Stemme er bleven fremført af den ærede Rigsdagsmand for Høibet Amts 2den Valgfreds (Tscherning) „at den Frivillighed, som fandt sig indskrænket ved en Evangslov, ikke havde Noget at betyde“. Jeg skal i denne Anledning blot sige den ærede Rigsdagsmand, hvad han maa sige ikke veed, at naar Velgjerninger skulle udøves, saa vil Enhver, i alt Fald jeg, gøre det frit uden Evang, som det sig en fri Mand egner og anstaaer, og hvad jeg forlanger for mig selv, det forlanger jeg ogsaa for Andre, og derfor vil jeg ogsaa, om jeg end, som min Sidemand her paaastod, muligen har gjort mere, end Lovgivningen kan komme til at forlange, aldrig forlange, at nogen Anden skal gjøre det samme. Jeg for mit Vedkommende vil derfor stemme imod en Evangslov, saalænge jeg har Kraft og Styrke dertil, og her gjøre det i denne Forsamling.

Lehmann: Da jeg paa ingen Maade har kunnet billige, at Tingets Majoritet har vedtaget mod Forslagsstillereis Dnsse og efter min Overbeviisning til Skade for Sagen, at foretage den strax til 1ste Behandling, saa havde jeg besluttet aldeles ikke at deeltage i denne 1ste Discussion, som efter min Overbeviisning noget ubetimet er bleven kastet ind kort forinden den høist alvorlige Overveielse, der, som vi maae haabe, om meget kort Tid forestaaer om Landets vigtigste Anliggender, saasnart den, der ad interim har overtaget Kammerherre Needy's Portefeuille, seer sig istand til at forelægge de fornødne Dplysninger om Landets Stilling i Almindelighed og aflægge Regnskab for de Regjeringshandling, af hvilke samme er fremgaaet. Naar jeg ikke desto mindre har udbedet mig Ordet, da er det altsaa ikke for at udtale min Anskuelse om det nær-

mest foreliggende Spørgsmaal, om Nødvendigheden af ved Lovgivningens Mellemkomst at ordne det Forhold, hvorom her er Tale, hvad enten denne Ordning nu skal skee saaledes, som Forslagsstilleren har meent efter Reglerne for Expropriation, eller saaledes som den ærede Rigsdagsmand, der igaar med Rette har tillagt sig Vren af først for Alvor at have beskæftiget sig med denne Dvæstion, (Tscherning) mener, som en Slags Udjevning, et Slags Udskiftelse af Fællesskabet; derimod har jeg fundet Opfordring til at sige et Par Ord deri, at det forekommer mig aldeles aabenbart, at man har tillagt de skeete Udtalelser fra den ærede Indenrigsminister i denne Sag, deels en anden Mening end der efter min Mening laae i samme, deels en større Betydning end der ialtsald kan tilkomme dem. (Hør!). Det viste sig nemlig, at det ærede Medlem af denne Forsamling, der nærede den Anskuelse, at den forrige Indenrigsminister har erhvervet en betydelig Berømmelse ved sine Uttringer i denne Sag, og der søgellig, hvis han vil være konsekvent, maa betragte denne Mandes umiddelbare Forgænger i Ministeriet for ikke stort bedre end et Slags Røver, det viste sig nemlig, siger jeg, at denne ærede Rigsdagsmand reiste sig efter Indenrigsministerens Udtalelse og med det overlegne Smil, der er Aristokratiet eget (Hysen), tilkjendegav ham sin allerhøieste Tilfredshed, og fra en anden Side blev Indenrigsministerens Uttringer imødegaaede paa en saadan Maade, som om de aldeles skulde have affaaeret Udsigten til at faae dette Forhold ordnet ved Lovgivningens Mellemkomst. Jeg har imidlertid ikke forstaaet, at den høitagtede Indenrigsminister paa nogen Maade har sagt et eneste Ord, hvorved han har draget i Tvivl Lovgivningens ubetingede Berettigelse til at ordne dette Forhold ved en Evangsforfrist.